

ΘΥΜΗΣΕΣ

Μὲ σέρνονν πίσω οἱ θύμησες
 ὄσος ζυγώνω πρὸς τὸ μνήμα,
 σὰν ποῦ τραβᾷ ἀπὸ τοὺς γιαλοὺς
 ἢ θάλασσα τὸ κῦμα.

Ποτάμι ἐγὼ παράξενο,
 πάντα πρὸς τὶς κρυφές μου μάννες
 ἀναδρομῶ, κ' ἤχος σπερνοῦ
 γυρίζω στὶς καμπάνες.

Κι ἀργά, σιγὰ κι ἀπάντεχα
 (μὲ κάποιους ἡλιους βουλιαγμένη,)
 μέσ' ἀπ' τὸν ἄπειρο χαμὸ
 μιὰν Ἀτλαντίδα βγαίνει.

Κόσμος βαθὺς, μυστηριακός,
 ποῦ λές,—μὰ τάχ' ἀλήθεια νᾶνοι;
 παλιὰ φεγγαρολόυσματα
 τὰ δάση του φωτᾶνε.

Καὶ στ' ἀκρογιάλια του ἀγνωροῖ
 κάπιοι λευκοὶ χαράζουν ἴσκιοι,
 ὅ,τ' ἦταν κι ὅ,τι φαίνεται
 κι ὅ,τι ποτὲ δὲ μνήσκει.

Μορφές καὶ λόγια κ' ἔργατα...
 Ἰσκιος μαζὺ τοὺς καὶ διαβαίνω,
 καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ τὰ τίποτε
 μιὰν ἁρμονία ὑφαίνω.